

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko W. W.
o zwolnienie od egzekucji,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w S. uwzględniając powództwo ekscydencyjne A. M. przeciwko wierzycielowi W. W. zwolnił od egzekucji bliżej opisaną naczepę ciężarową i orzekł o kosztach procesu. Po rozpoznaniu apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 30 października 2018 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił. W związku ze skargą kasacyjną powoda A. M. od tego wyroku. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Powód oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance jej oczywistej zasadności, co nakładało na niego powinność wykazania - w formie wyodrębnionego wywodu prawnego - kwalifikowanej postaci naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa materialnego lub procesowego. W świetle, powszechnie przyjętej w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nauce, wykładni tego pojęcia, oczywistość naruszenia polega na tym, że jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania szerszej analizy wchodzących w grę przepisów. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie wskazanego przez skarżącego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz jego konsekwencja polegająca na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ.). Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Uzasadnienie wniosku skarżącego o przyjęcie skargi do rozpoznania nie odpowiada przedstawionym wymaganiom, albowiem nie zawiera koniecznej, przy powołaniu się na tę przyczynę kasacyjną, argumentacji prawnej przekonującej o „oczywistej” zasadności skargi w przytoczonym wyżej rozumieniu. Teza skarżącego o oczywistej sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z prawem opiera się wyłącznie na powtórzeniu podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, co na etapie przedsądu jest nieskuteczne, gdyż podstawy te podlegają badaniu dopiero w ramach merytorycznego rozpoznania skargi, po jej przyjęciu do rozpoznania. Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej nie może zatem streszczać, a tym bardziej dublować uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, nie publ.). Również skonfrontowanie uzasadnienia wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego nie pozwala stwierdzić, że zostały spełnione przesłanki, na które powołuje się skarżący. Oczywistą zasadność skargi skarżący powiązał w szczególności z przyjęciem przez Sąd Apelacyjny złej wiary po stronie powoda jako nabywcy od dłużnika egzekwowanego S. M. używanej naczepy ciężarowej ze względu na brak staranności po stronie powoda, polegający na zaniechaniu zbadania przez niego informacji dotyczących naczepy zawartych w urzędowym rejestrze pojazdów, co pozwoliłoby mu dowiedzieć się o jej zajęciu w postępowaniu egzekucyjnym (art. 169 § 1 k.c.). Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie świadczy o oczywistym naruszeniu tego przepisu uwzględnienie przez Sąd przy ocenie staranności dochowanej przez powoda, wszystkich okoliczności sprawy, w tym rodzaju i wartości nabywanego dobra (używany pojazd o dużej wartości) i faktu prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej w zakresie usług transportowych, zamiast oparcia się wyłącznie – jak chce skarżący – na braku wątpliwości powoda co do uprawnień zbywcy wobec tej ruchomości.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania na rzecz pozwanego, który wniósł w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną znajduje oparcie w art. 98, 99, 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

